

[Indenrigsministeren.]

Jeg kan altså i og for sig godt forstå betænkkeligheden. Heller ikke jeg mener, at der er noget lykkeligt i, at folketinget inddrages i administrationen. Men vil man her have et landspolitisk sigte i kommunalreformkommissionens arbejde, har jeg svært ved at se, at man kan finde noget andet organ til at udpege medlemmer end netop folketinget, uanset de betænkkeligheder, der kan være knyttet dertil. At overlade det alene til indenrigsministeriets embedsmænd og til de kommunale organisationers repræsentanter, ville jeg for min del ikke føle helt tilfredsstillende; men jeg kan naturligvis blive nødt til at affinde mig med det, hvis folketinget viger tilbage for at deltage i løsningen af disse opgaver.

Hr. Sigsgaard tog jo munden forfærdelig fuld, eller rettere han spyttede forfærdelig meget ud, for han mente, at sigtet imod 400 kommuner ikke havde nogen zweck; vi måtte frem til kun 50 eller 20 kommuner. Det bliver ikke i vor levetid, selv om vi ved hjælp af en fortrinlig hormonbehandling skulle leve meget længe.

Derimod rejste hr. Sigsgaard et andet spørgsmål, som jeg nok tror man kommer til at diskutere i udvalget, og det er spørgsmålet: skal vi have større amtskommuner end de nuværende? Der er jo åbnet mulighed for ikke alene vidtgående grænseændringer amtskommuner imellem, men også for at nedlægge amtskommuner, der måtte vise sig at blive for små til løsningen af de opgaver, de fremover skal løse; derfor regner jeg med, at det er et spørgsmål, vi er nødt til at tage op.

Hr. Sigsgaard var imod frivillighedsprincippet for sognekommuner. Derved vil jeg sige, at det har jo vist sig, at en række sognekommuner frivilligt har kunnet finde frem til en sammenlægning, og dertil kommer vel, at gennemfører vi denne ordning, som indebærer en fastlæggelse af sekundærkommunernes grænser, og som løser problemerne omkring købstæderne, ligger der deri en klar opfordring til de tilbagevæ-

rende sognekommuner til, mens tid er, ad frivillighedens vej at søge deres egne problemer løst.

Jeg kan ikke være enig med hr. Sigsgaard i, at konsekvensen af nyordningen må blive den totale afskaffelse af amtmanden; han vil fremover få betydningsfulde opgaver at løse.

Jeg takker hr. Kirkegaard, fordi han accepterede udtrykket „normalt“ i inddelingslovforslagets § 1, hvor der tales om købstadkommunerne. Jeg erkender uden videre, at det bliver det mest kontroversielle spørgsmål, kommunalreformkommissionen stilles over for, spørgsmålet om ét bysamfund, én kommune som det normale, og det er jo klart, at dér kan modstående interesser føre til, at der må træffes afgørelser, som kan synes ulogiske sammenlignet med forholdene andre steder, men en løsning skal jo findes.

Må jeg sluttelig endnu en gang takke for den, synes jeg, meget velvillige modtagelse, kommunallovskommissionens arbejde og de hovedprincipper, der er nedlagt i lovforslagene, har fået; jeg glæder mig til et samarbejde med 21 mands udvalget om de mange problemer, som må løses, men jeg vil være meget interesseret i, at en løsning gennemføres så hurtigt som muligt.

Sigsgaard: Ministeren havde forstået mig sådan, at jeg ville have løst spørgsmålet om byrdefordelingen, inden der skulle tages stilling til selve kommunestrukturen. Jeg må, forstår jeg, have udtrykt mig lidt forkert.

Hvad jeg mener, er, at man først burde have undersøgt, hvilke opgaver fremtidens kommuner skal løse, og derefter burde man så have diskuteret, hvilken størrelse kommunerne burde have, for at de opgaver, der regnes med at ville komme til at foreligge, kan blive løst bedst muligt. Det må være en noget bagvendt måde først at fastlægge kommunestørrelsen og så bagefter finde ud af, hvilke opgaver der skal løses af de nye kommuner. Det kunne jo tænkes,